

Posudek vedoucí bakalářské práce Kristiny Hamplové

Dvě mexické Antigony

Hned na úvod je třeba konstatovat, že Kristina Hamplová zvolila pro svou bakalářskou práci velmi originální a náročné téma, s přesahy do antické kultury a do filozofie, a zhostila se ho na velmi vysoké úrovni.

Její práce je čtivá, přesvědčivě formulovaná a soustředěná na konkrétní literární texty a jejich interpretaci.

První dvě kapitoly jsou kontextové; nejprve nás autorka seznamuje s hlavními prvky mýtu o Antigoně, zrodu této postavy a její cestou literární tradicí. V centru stojí motiv Antigoniny pomsty, který K. Hamplová sleduje v interpretaci tří myslitelů: Judith Butler, Slavoj Žižek a Maríi Zambrano. Již tyto stránky prokazují autorčin smysl pro hledání více rovin textu a významovou heterogenost; a také schopnost pracovat s odbornou literaturou. Kristina Hamplová dokazuje, že bytí je Antigona archetypem, je archetypem měnícím se symbolem, který je možno nahlédnout z různých, někdy až protichůdných perspektiv. Pro její další analýzu je důležitá Antigona jako politická figura. „Antigona, jak ji chápe Judith Butler, naopak přímo opozici zákona rodiny a soukromé sféry ruší. Slavoj Žižek vidí v Antigoně nejen postavu neuzavřenou v soukromé sféře, ale dokonce buřičku. María Zambrano ukazuje, jak Antigonin silný cit překračovat binární opozice i institucionalizované hierarchie.“ (s. 12)

V druhé kapitole se již dostáváme přímo do mexického prostředí, s jeho specifickým problémem silně militarizované společnosti. Byť tato část od literatury utíká do světa sociologických a politických otázek, při čtení dalších kapitol pochopíme, proč je i tato důležitá.

Jádro práce tvoří kapitoly 4 a 5, v nichž se autorka věnuje dílu Sary Uribe a Perly de la Rosa. Text prvně jmenované je zajímavý i z žánrového hlediska: „přechází nejen mezi poezií a prózou, ale i mezi různými nefikčními žánry“ (s. 34) Kristina Hamplová popisuje genezi díla, přímou inspiraci situací rostoucího násilí v Mexiku (nález masových hrobů v S. Fernandu) a nabízí zevrubnou analýzu této Antigony: Antigonou, ženou trpící, může být každý z nás, každý jednotlivec. Autorka práce přesvědčivě dokládá, že toto chápání se promítá i do formální roviny textu: intertextovost, odkazy na jiné texty, citace... to vše poukazuje na fakt, že Antigona není jedinečná; ve svém utrpení a bolesti je vlastně „běžná“, ale proto ne méně zajímavá.

Divadelní hra Perly de la Rosa *Antígona: las voces que incendian el desierto* (Antigona: hlasy, které zapalují poušť) je součástí trilogie odehrávající se v Ciudad Juárez, symbolu násilí a rozdělené společnosti, a rozehrává variaci na Sofoklovo drama. K. Hamplová analýzu díla propojuje právě s historickým a společenským kontextem násilí a smrti v Ciudad Juárez; ukazuje, jak hra míří žalujícím prstem na konkrétní politiky. V této kapitole postrádám více přímých citací z díla, které by doložily autorčin výklad.

To je však jen nepatrná výtka práci, která – jak jsem již konstatovala v úvodu – zcela splňuje požadavky kladené na tento typ textu. Autorka prokázala cit pro literární text a jeho interpretaci a práce tak působí svěže a přesvědčivě po obsahové i formální stránce. Je psána kultivovaným jazykem a primární a sekundární literatura jsou do textu nenásilně a adekvátně

zakomponovány. V diskusi bych ráda slyšela, zda K. Hamplová narazila ještě na další hispanoamerická díla, které z tohoto mýtu čerpají.

Kristina Hamplová rozhodně dokazuje, že – jak píše v závěru – „Antigonin příběh přesto pokračuje dál. Žádný vypravěč mýtu si totiž nemůže nárokovat právo na to, aby jeho konec byl opravdu tím posledním“ (s. 53).

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení *výborně*.

Praha, 1. 9. 2021

Mgr. Dora Poláková, Ph. D.